

Sygn. akt V KO 47/20

POSTANOWIENIE

Dnia 25 czerwca 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Tomasz Artymiuk

w sprawie **M. S.**

skazanego z art. 148 § 1 k.k. i in.,

po rozpoznaniu na posiedzeniu

w dniu 25 czerwca 2020 r.

wniosku skazanego o wznowienie postępowania prowadzonego przez

Sąd Okręgowy w S. pod sygn. akt III K (...),

zakończonych prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w (...)

z dnia 14 czerwca 2016 r., sygn. akt II AKa (...),

na podstawie art. 545 § 3 k.p.k.,

postanowił

**odmówić przyjęcia wniosku o wznowienie postępowania wobec
jego oczywistej bezzasadności.**

UZASADNIENIE

W dniu 12 maja 2020 r. Sąd Apelacyjny w (...) przekazał do Sądu Najwyższego (data wpływu) wniosek skazanego M. S. o wznowienie postępowania prowadzonego przez Sąd Okręgowy w S. pod sygn. akt III K (...), a zakończonych prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 14 czerwca 2016 r., sygn. akt II AKa (...).

W uzasadnieniu osobiście sporządzonego wniosku skazany powoływał się w pierwszym rzędzie na nieprawidłowości, które jego zdaniem wystąpiły w złożonej w sprawie opinii biegłych lekarzy psychiatrów dotyczącej jego stanu zdrowia oraz zawartej w niej diagnozy końcowej, w której nie wzięto po uwagę zaszłości z jego

życia oraz nieuwzględnienie, że w toku postępowania podawano mu leki, które wpływały na sposób jego zachowania zarówno w czasie obserwacji sądowo – psychiatrycznej, jak i podczas składanie przez niego wyjaśnień. Nadto, zdaniem wnioskodawcy, za wznowieniem postępowania przemawiać mają zachowania – w tym agresywne – podejmowane wobec jego osoby przez współosadzonych, prowokowanych przez osądzanego razem z nim za przypisany mu czyn współsprawcę zabójstwa skazanego D. Ś., jego aktualny stan zdrowia oraz zmiana postawy życiowej, w tym podnoszenie poziomu własnego wykształcenia.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Wniosek skazanego jest oczywiście bezzasadny należało w związku z tym odmówić jego przyjęcia bez podejmowania dodatkowych czynności w postaci wzywania wnioskodawcy do usunięcia braków formalnych (wniosek został sporządzony osobiście przez M. S., a więc wbrew wymogowi art. 545 § 2 k.).

Art. 545 § 3 k.p.k. przewiduje możliwość odmowy przyjęcia wniosku niepochodzącego od osoby wymienionej w § 2 (obrońca lub pełnomocnik) bez wzywania do usunięcia jego braków formalnych, jeżeli z treści wniosku, w szczególności odwołującego się do okoliczności, które były już rozpoznawane w postępowaniu o wznowienie postępowania, wynika jego oczywista bezzasadność.

Wymieniona w tym przepisie możliwość wydania przewidzianej w nim decyzji procesowej, nie ogranicza się wyłącznie do tych wypadków, w których we wniosku o wznowienie powołane zostały okoliczności będące już wcześniej przedmiotem rozpoznawania w postępowaniu o wznowienie postępowania. Użycie w treści art. 545 § 3 k.p.k. zwrotu „w szczególności” nie pozostawia wątpliwości, że jest to wskazanie przykładowe, a katalog okoliczności, w oparciu o które możliwe jest wydanie takiego orzeczenia, ma charakter otwarty. Uznanie wniosku o wznowienie za oczywiście bezzasadny będzie miało więc miejsce również w sytuacjach, gdy w sposób oczywisty, rzucający się w oczy, wniosek ten oparty zostanie na innych podstawach niż te, które określone zostały w przepisach rozdziału 56 Kodeksu postępowania karnego. Stosowanie wskazanego przepisu uznać należy w związku z tym za konieczne także w tych wypadkach, w których sąd wznowieniowy w sposób nie budzący wątpliwości stwierdzi, że żadna ze wskazanych we wniosku okoliczności nie mieści się w katalogu przesłanek zawartych w art. 540 k.p.k., art.

540a k.p.k. lub art. 540b k.p.k. oraz gdy nie będzie wchodzić w grę działanie tego sądu z urzędu (art. 542 § 3 k.p.k.).

Wydania takiego rozstrzygnięcia – a więc oddalenia wniosku o wznowienie na podstawie art. 545 § 3 k.p.k. – wymaga wniosek złożony obecnie przez skazanego M. S..

Wszystkie powoływane przez niego w osobistym wystąpieniu okoliczności, a związane ze sposobem procedowania w niniejszej sprawie przez Sądy pierwszej i drugiej instancji nie należą do tych, które pozwalają przeprowadzić postępowanie oparte o przepisy wskazanego wyżej Rozdziału 56 k.p.k. Postępowanie można wznowić w ściśle określonych wypadkach, nie należy jednak do nich ocena sposobu przeprowadzenia dotychczasowego postępowania. Postępowanie wszczęte wniesieniem nadzwyczajnego środka zaskarżenia, jakim jest wniosek o wznowienie postępowania, nie ma bowiem charakteru postępowania odwoławczego, a zatem nie jest rolą sądu wznowieniowego prowadzenie kontroli instancyjnej orzeczenia objętego wnioskiem. Celem tego postępowania jest zbadanie, czy przedstawione przez wnioskodawcę dowody i fakty są nowe i jednocześnie wskazują, że skazany nie popełnił czynu albo jego czyn nie stanowił przestępstwa lub nie podlegał karze.

Na takie nowe fakty lub dowody M. S., co w sposób jednoznaczny wynika z uzasadnienia wniosku, się nie powołuje.

Nie stanowi jej w szczególności kwestionowana przez skazanego poprawność wydanej w sprawie opinii sądowo – psychiatrycznej, w tym kwestia podawania mu w toku obserwacji określonego rodzaju leków. Okoliczności te były przedmiotem wydanej w sprawie na etapie postępowania apelacyjnego uzupełniającej opinii biegłych lekarzy psychiatrów, którzy odnieśli się w opinii ustnej zarówno do rodzaju podawanych w okresie postępowania medykamentów i ich wpływu na organizm badanego, jak i tych zaszłości z życia ówczesnego oskarżonego, które miały miejsce przed popełnieniem przypisanej mu zbrodni, w tym faktu doznania w przeszłości przez M. S. przemocy seksualnej. Nie są to więc okoliczności stanowiące „nowość” w rozumieniu art. 540 k.p.k.

Natomiast ewentualne błędy sądów w toku postępowania merytorycznego, jeżeli rzeczywiście wystąpiły, mogą stać się wyłącznie podstawą do wniesienia

nadzwyczajnego środka zaskarżenia w postaci kasacji, o co zresztą M. S. już w przeszłości do zwracał się m.in. do Rzecznika Praw Obywatelskich.

Jakiegokolwiek wpływu dla kwestii zasadności wniosku o wznowienie postępowania nie mogły mieć z kolei te wszystkie okoliczności związane ze sposobem postępowania w stosunku do skazanego przez innych osadzonych z nim w zakładach karnych, ani też sygnalizowana przez niego zmiana dotychczasowej postawy życiowej, w tym podjęcie nauki, czy też uczestnictwo w psychologicznych zajęciach terapeutycznych.

Pierwsza z nich wymaga sygnalizacji powołanym do tego służbom w zakładzie karnym, druga – przy spełnieniu również innych przesłanek – mogłaby się stać jednym z elementów ewentualnego wniosku o ułaskawienie, a nie wniosku o wznowienie postępowania.

Kierując się powołanymi wyżej względami postanowiono jak na wstępie.